

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

ΚΘ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ
ΓΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Ἡ ΚΘ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων γιά θέματα αἰρέσεων καί παραθρησκείας, πού πραγματοποιήθηκε, ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στή Λεπτοκαρυά Πιερίας, ἀπό 30 Ὀκτωβρίου ἕως 1 Νοεμβρίου 2017, μέ τή φιλόξενη φροντίδα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κίτρους, Κατερίνης καί Πλαταμῶνος κ. Γεωργίου καί ὑπό τήν προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Ἰγνατίου, Προέδρου τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἰρέσεων, μέ θέμα: «Ψευδοπροφήτες – Ψευδομεσσίες καί ἔσχατα», μετά ἀπό ἐκτενῆ συζήτηση ἐπί τῶν εἰσηγήσεων, ἐνέκρινε ὁμοφώνως τά ἀκόλουθα Πορίσματα:

Ὁ καθορισμός ἡμερομηνιῶν τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου, σέ συνδυασμό μέ τήν ἐπίκληση διαφόρων πολιτικῶν, κοινωνικῶν καί φυσικῶν φαινομένων, ἀποτελεῖ μόνιμο πειρασμό στό γίγνεσθαι τῆς ἱστορίας, στόν ὅποιο ὑπέκυψαν οὐκ ὀλίγες αἰρετικές κινήσεις καί πρόσωπα μεμονωμένα, μέ συνέπεια νά προβάλλουν πλῆθος συγκεχυμένων γνωμῶν καί θεωριῶν ἐσχατολογικῆς φύσεως.

Ταυτοχρόνως, δέν ἀπουσιάζει ἀπό τό ἱστορικό προσκήνιο καί ὁ ἰσχυρισμός προσώπων πού διατύπωσαν θέσεις ὅτι ἀποτελοῦν, κατά περίπτωση, ἐπανεμφάνιση τοῦ Χριστοῦ πού ἔρχεται γιά νά πραγματοποιήσει μιᾶ νέα ἀποστολή, ἰσχυρισμός πού διατυπώθηκε καί ἀπό παραθρησκευτικές κινήσεις.

Τόσον οἱ αἰρετικές κινήσεις, ὅσο καί νεώτεροι ψευδόχριστοι καί ψευδομεσσίες, στό πλαίσιο μιᾶς ἐλλειμματικῆς καί ἐσφαλμένης προσέγγισης καί κατανόησης τῶν ἐσχάτων, συστηματικά καλλιέργησαν στούς ὀπαδούς τους, ὄχι μόνο τήν ψευδαίσθηση στιγμιαίας σωτηρίας, ἀλλά καί τό ἐγωιστικό φρόνημα ὅτι συγκροτοῦν κλειστή ομάδα ἐκλεκτῶν, πού θά ἐπιβιώσουν ἀπό τά καταστροφικά γεγονότα, τά ὅποια συνήθως συνοδεύουν τίς ἐσχατολογικές θέσεις καί ψευδοπροφητεῖες τους.

Οἱ ψευδόχριστοι καί οἱ ψευδοπροφήτες εἶναι παρόντες ἤδη στήν Παλαιά Διαθήκη καί στό ἱστορικό προσκήνιο ἀπό τά πρῶτα βήματα τῆς Ἐκκλησίας στήν πορεία της γιά τόν εὐαγγελισμό τοῦ κόσμου. Οἱ προφήτες στήν Παλαιά Διαθήκη

ἀνακοινώνουν τό θέλημα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Τά γνωρίσματα τῶν γνησίων προφητῶν πού τούς διακρίνουν ἀπό τούς ψευδοπροφήτες εἶναι: α) ἡ ἐπαλήθευση τῶν ἐξαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ καί β) ἡ συμφωνία τῶν προφητικῶν ἐπαγγελιῶν μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ στό πλαίσιο τῆς πιστότητας καί τῆς τήρησης τῶν ὄρων τῆς Διαθήκης.

Τό περιεχόμενο τοῦ κηρύγματος τῶν προφητῶν συνίσταται στό ὅτι: α) ὁ Θεός εἶναι κύριος τῆς ἱστορίας, β) καλεῖ τούς ἀνθρώπους σέ μετάνοια, γ) ἐπαγγέλλεται τήν κρίση τοῦ Θεοῦ σέ περίπτωση ἀμετανοησίας καί δ) ἀναγγέλλει τόν ἐρχομό τοῦ Μεσσία, τή δύναμη καί τή μεγάλη δόξα Του.

Οἱ προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, σέ ἀντίθεση μέ τούς μάγους καί τούς μάντιες τῆς ἀρχαίας Ἀνατολῆς, εἶναι οἱ ἀληθινοί ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ. Ἔχουν τόν τίτλο «ὁ βλέπων», «ὁ ὄρων», ἢ «ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ» καί ἡ διακονία τους ἀποβλέπει στό σχέδιο τῆς σωτηρίας, τό ὁποῖο θά ἐκπληρωθεῖ μέ τήν ἔλευση τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ.

Τό ἱερό Εὐαγγέλιο εἶναι ἡ ἐκπλήρωση τῶν μεσσιανικῶν προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ μοναδικός καί ἀληθινός Μεσσίας, τό Α καί τό Ω, ἡ ἀρχή καί τό τέλος, ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος, ὄχι μόνο κάθε ἀναμονῆς καί προσδοκίας, ἀλλά καί κάθε ἀποκάλυψης μέ τήν ἱστορική ἔννοια καί τήν ἐσχατολογική προοπτική. Αὐτό σημαίνει ὅτι κέντρο τῆς προφητείας εἶναι τό ἱστορικό παρόν, ἡ ἐκπλήρωση καί πραγματοποίησή της μέσα στήν ἱστορία. Κάθε ἄλλη μελλοντολογική προοπτική, ἀποκομμένη ἀπό τήν χριστοκεντρική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, σημαίνει παραποίηση τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου καί τῆς εὐαγγελικῆς ἱστορίας καί, κατ' ἐπέκταση, αἰρετική ἐρμηνεία τῆς προφητείας.

Ὁ ἀρχικός Προτεσταντισμός ἀπέρριψε κατά τρόπο σαφῆ τήν περί ἐπιγείου χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ δοξασία ὡς ἀντίθετη πρὸς τήν Ἁγία Γραφή. Στά χρόνια πού ἀκολούθησαν, ἡ χιλιαστική δοξασία ἔγινε ἀποδεκτή καί ἐκφράστηκε στούς 17^ο καί 18^ο αἰῶνες ἀπό σημαντικούς ἐκπροσώπους διαφόρων τάσεων τοῦ Εὐσεβισμού. Στή συνέχεια, ἡ δοξασία αὐτή θά ἐμφανιστεῖ μεταγενέστερα, κατά τόν 19^ο καί τόν 20^ο αἰῶνα μέσα στόν προτεσταντικό κόσμο σέ διάφορα ἐπιμέρους ὑποσύνολα κατά τρόπο δυναμικό καί συστηματικό.

Ἡ χιλιαστική δοξασία μέ μία ποικιλία ἐκδοχῶν της ὡς πρὸς τήν κατανόησή της καί μέ ἐκδηλη τή ριζική ἀσυμφωνία ἐρμηνείας τῶν ἰδίων ἀγιογραφικῶν χωρίων, ἀποτελεῖ διδασκαλία, ὄχι μόνο τῶν γνωστῶν αἰρετικῶν κινήσεων τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά», τῶν Ἀντβεντιστῶν τῆς Ζ' Ἡμέρας καί τῶν Μορμόνων, ἀλλά εἶναι παρούσα καί σέ ποικίλες προτεσταντικές κινήσεις.

Ἡ χιλιαστική δοξασία στίς διάφορες προτεσταντικές κινήσεις ἐμφανίζεται, ὄχι μόνο στίς δυτικές κοινωνίες, ἀλλά καί σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο, σέ συνδυασμό μάλιστα μέ τό γεγονός ὅτι διάφορα ἱστορικά φαινόμενα, ὅπως μάστιγες, πόλεμοι, λοιμοί κ.ἄ. χρησιμοποιοῦνται ὡς ἀποδείξεις τοῦ ἐπικείμενου τέλους.

Βασικό γνώρισμα, ἐπίσης, πολλῶν προτεσταντικῶν κινήσεων καί συγγραφέων, πού ἀποδέχονται τίς ἐσχατολογικές χιλιαστικές θεωρίες, ἀποτελεῖ καί ὁ μόνιμος πειρασμός τους νά προσπαθοῦν νά προσδιορίσουν καί νά ταυτοποιήσουν ἐσχατολογικές ἀναφορές τῆς Ἁγίας Γραφῆς μέ συγκεκριμένες χρονικές περιόδους.

Ἀποτελεῖ παραδοξότητα τό γεγονός ὅτι αὐτή ἡ δοξασία, ἐνῶ γιά τούς παραδοσιακούς προτεσταντικούς κλάδους, τούς Λουθηρανούς δηλαδή καί τούς

Μεταρρυθμισμένους μέχρι σήμερα, όχι μόνο δεν έχει βιβλικό έρεισμα, αλλά έχει σαφώς αντιβιβλικό χαρακτήρα και δεν ανήκει στο περιεχόμενο της Ευαγγελικής διδασκαλίας, για τὰ προτεσταντικά ύποσύνολα είναι αυτονόητη βιβλική διδασκαλία.

Οί έρμηνείες τών άγιογραφικών μαρτυριών τών αίρετικών κινήσεων στή συνάφεια αυτή έμπεριέχουν λογικές αντιφάσεις και αυθαίρετους ισχυρισμούς και δομοῦν ένα λαβύρινθο άνορθολογισμού και σύγχυσης μέ θρησκευτική επένδυση βιβλικών, δήθεν, μαρτυριών για τὰ έσχατα.

Τά Κινήματα τών Πεντηκοστιανών, στήν προσπάθειά τους νά αποδείξουν ότι όπωσδήποτε κατέχουν τό χάρισμα τής προφητείας, παραθέτουν προσωπικές μαρτυρίες τών μελών τους για προβλέψεις σχετικές μέ τή λύση άνυπέρβλητων προβλημάτων, μέ τήν εξέλιξη ιστορικών γεγονότων, και ιδιαίτερα για τό τί θά συμβεί στα έσχατα. Έπικεντρώνουν τήν προσοχή τους ιδιαίτερα στή λεγόμενη «άρπαγή τής Έκκλησίας», στήν εμφάνιση και κυριαρχία του Άντιχρίστου και στή Δευτέρα Παρουσία του Χριστού.

Σύμφωνα, όμως, μέ τούς φορείς τής έν Χριστώ θείας αποκαλύψεως, οι θεωρούμενες ως προφητείες τών Πεντηκοστιανών είναι ψευδοπροφητείες διότι: Πρώτον, δεν διατυπώνονται κατ' έντολήν του άληθινού Θεού. Δεύτερον, λέγονται από πρόσωπα που άποσκοποῦν νά θεμελιώσουν τήν πλάνη σέ θέματα πίστεως, ζωής και λατρείας του Θεού. Τρίτον, λέγονται από ανθρώπους, τών όποιών τό ήθος είναι τελείως ξένο προς τό ήθος τών γνησιών προφητών του Θεού. Τέταρτον, οι προφητείες αυτές δεν επαληθεύονται.

Στούς «Μάρτυρες του Ίεχωβά», εκτός από τον αντιβιβλικό και παράδοξο ισχυρισμό ότι ή Δευτέρα Παρουσία του Χριστού έγινε ήδη άοράτως, ή έσχατολογία τής αίρεσης και οι κατά καιρούς διατυπωθείσες ψευδοπροφητείες λειτούργησαν ως μηχανισμός ψυχολογικής πίεσης. Η διάψευσή τους είχε τραγικές συνέπειες σέ προσωπικό και κοινωνικό επίπεδο. Πρώην μέλη τής «Σκοπιάς» μαρτυροῦν ότι άποχώρησαν, καθώς ή παταγώδης διάψευση τών ψευδοπροφητειών έγινε άφορμή άφύπνισης και απομάκρυνσής τους από τήν αίρεση.

Διαπιστώθηκε ότι στα σύγχρονα φαινόμενα ψευδοπροφητείας και πλάνης εντάσσονται και άποκρυφιστικές θεωρίες «τηλεπωλητών» και «μελλοντολόγων», οι όποιοι, μέ τήν έσφαλμένη νοσηματοδότηση βιβλικών έβραϊκών όρων (π.χ. «Έλοχίμ», «Νεφελίμ» κ.ά.), παρεκκλίνουν σοβαρά από τήν Όρθόδοξη πίστη, άπορρίπτοντας τήν Παλαιά Διαθήκη, τὰ Μυστήρια τής Έκκλησίας και τίς Οικουμενικές Συνόδους. Μέ τήν επιλεκτική χρήση θέσεων άγίων τής Έκκλησίας, ή συγχρόνων κληρικών, οι παραπάνω προωθοῦν άνορθολογικές και κακόδοξες θέσεις σχετικά μέ τὰ έσχατα.

Γενικώς, τό έργο τών ψευδοπροφητών και τών ψευδομεσσιών είναι ένα είδος άκήρυκτης αντίδρασης προς τήν άποκαλυφθείσα αλήθεια του Ευαγγελίου. Έναντι αυτών οι Χριστιανοί όφείλουν νά μήν ένδώσουν, νά μήν έγκαταλείψουν ή νά μειώσουν τον άγώνα τους. «Μή παντί πνεύματι πιστεύετε» (Α' Ίωάν. δ' 1).

Η Συνδιάσκεψη άνανεώνει τό Ψήφισμα τής ΚΗ' Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως, διά του όποιου εκφράζεται ή συμπαρατάσή της σέ Όρθόδοξους φορείς και πρόσωπα, τὰ όποια διώκονται δικαστικώς από νεοφανείς αίρέσεις και παραθρησκευτικές ομάδες, καθόσον δεν εξέλιπαν οι λόγοι για τούς όποιους είχε έκδοθει τό Ψήφισμα.

Ἡ Συνδιάσκεψη ἐγκρίνει ὁμοφώνως τὰ ὡς ἄνω Πορίσματα καί ἐξουσιοδοτεῖ τόν Πρόεδρο αὐτῆς νά τά ὑπογράψει.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνδιασκέψεως
 † Ὁ Λαρίσης καί Τυρνάβου Ἰγνάτιος
 Οἱ Ἐντεταλμένοι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν
 Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Μητροπολίτης Κυδωνίας καί
 Αποκορώνου Δαμασκηνός
 Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, Μητροπολίτης Πτολεμαΐδος Ἐμμανουήλ
 Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, Ἀρχιεπίσκοπος Λύδδης Δημήτριος
 Πατριαρχείου Ρωσίας, Ἡγούμενος Θεοφάνης Λουκιάνωφ
 Πατριαρχείου Σερβίας, Ἱερομόναχος Εὐσέβιος Μεάντζια
 Πατριαρχείου Ρουμανίας, Καθηγητής Κυπριανός Στρέτζα
 Πατριαρχείου Βουλγαρίας, Μητροπολίτης Βράτσας Γρηγόριος
 Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, Πρωτοπρ. Δημήτριος Κωστόπουλος
 Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Πρωτοπρ. Κυριακός Τσουρός
 Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας, Ἐπίσκοπος Σιεματίτσε Βαρσανούφιος
 Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας, Ἀρχιμ. Κοσμάς Πρίφτης

Ὁ φιλοξενῶν τήν Συνδιάσκεψη

† Μητροπολίτης Κίτρους, Κατερίνης καί Πλαταμῶνος Γεώργιος

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνδιασκέψεως

† Ὁ Λαρίσης καί Τυρνάβου Ἰγνάτιος